

НАВІНКІ

Серада, 25 лютага 1998

№ 1

Кошт свабодны

“Тэхаская разыня бэнзапілою. Новая генэрацыя” студыя
Гамон Пікчэз, 1997, 135 хв. Рэж. Кэвін Коснэа

Пасьля таго, як тры гады таму ў Сан-Францыска зьнялі фільм
”Расьпільваньне лобзікам па-ціхаакіянску”, даласкія калегі
доўга не маглі даць належнага адказу. І вось нарэшце. У

цэнтры падзеяў клясычная чацьверка, якая ў пошуках
тэлефона (?) губляецца ў лесе (?) і трапляе на адзінокую
лесапільню (?), якую аблюбавала зьлёгка неардынарныя
тыпы: сын-алігафрэн, бацька -- прыхільнік рабства й
тэхаскага сэпаратызму, і дачка -- ваяўнічая баптыстка. Усе
яны бавяць час, што 2 гадзіны 15 хвілінаў рэжуць уздоўж, і
ўпоперак нашых герояў з дапамогай свайго мэханічнага
сябра. Выжывае адна дзяўчынка. І калі яна амаль ужо
дакульгала да шашы на Х'юстан, зьяўляецца нейкі анёлак з
газэтай “Навінкі”, якую ў гэтым сытуацыйным кантэксьце
варта разглядаць ня проста, як нейкі бязмэтавы сыцёб, а...

...як глябальны рэвалюцыйны праект. Зьяўляючыся нашчадкамі традыцыяў артыстычнага радыкалізму дадаістаў, тэорыі гульні сытуацыяністаў і г.д. мы разглядаем абсурд як галоўны рубеж атакі на сучаснае буржуазнае грамадства. Зь іншага боку, нас не цікавіць постмадэрнісцкія тэорыі і іх апаліягеты, якія абмежаваныя элітарнымі канцэпцыямі індывідуальнага выратаваньня, як дарэчы і ўсе спробы сучасных палітыкаў падпарадкаваць прагрэсіўныя формы вар'яцтва праграмам рэфармісцкіх партыяў. Рэдакцыя "Навінак" бачыць толькі

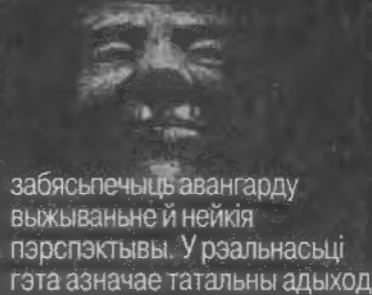

адзін выхад з крызіснага становішча, у які сёння трапіў авангардны рух -- сацыялізацыя контар-культуры праз формы масавай культуры. Першы крок у гэтым напрамку быў зроблены яшчэ ў 60-ыя гады, калі Сытуацыянісцкі Інтэрнацыянал прапанаваў выкарыстоўваць архетыпы масавай культуры, перш за ўсё стандарты рэкламы, у мэтах рэвалюцыйнай парлаганды, г.зв. практыка "Detournement". Апошнія культуралігічныя дасягненні авангарду сьведчаць пра тое, што проста фрагмэнтальнага й

выбарачнага ўжо не хапае. Зараз, калі сусьветная глябэлізацыя пахавала пад сабою мадэль сацыяльнай дзяржавы (а разам зь ёй і ўсе постмадэрнісцкія залёты

дробнай буржуазіі), калі залатая моладзь скрала ў нас вонкавыя эстэтычныя каштоўнасьці, толькі масавая контар-контар-культура можа

забясьпечыць авангарду выжываньне й нейкія пэрспэктывы. У рэальнасьці гэта азначае татальны адыход

ад традыцыйных каштоўнасьцяў і заляванай тусоўкі. Наадварот, неабходна пагрузіцца на

самае дно масавых калектыўных фантазіяў, дзе пануюць тэрмінатары,

гангстэры, сэксапільныя сыцеры ды іншыя героі Галівуда. Калі разабрацца, яны нашмат небясьпечней для грамадства, чым уся панікоўка разам узятая. Толькі яны, а ня Курт

Кабэйн, здольныя патэнцыйна трансфармаваць сьвядомасьць мас. Аднак

ніхто сёння не валодае мэтодыкай культурных правакацыяў. Старая генэрацыя нават не разумее, што сучасны парадак

дыскурсу павінен мець нейкае адценьне ірацыянальнасьці, спэц-эфекта як добры кліп або круты баявік. Гэтае псыхалігічнае патрабаваньне ірацыянальнага -- Волі да цуду -- складаная частка сучаснага сьветапогляду мас. Сучасная палітыка, што апэруе толькі лічбамі, фактамі й традыцыйнымі каштоўнасьцямі ня здольная выкарыстаць і кампэнсавать гэтую Волю. Сучасная палітыка занадта прагматызаваная, каб цікавіцца пытаньнем, крыві якой групы аддае перавагу Дракула на сыняданак. Але ж гэта цікавіць нас і народ. Таму, мы скажам масам, што зранку Дракула любіць кроў 1-ай, 2-ой і 8-ай групы, але абавязкова каб гэта была кроў белай жанчыны да 28 гадоў з рэзусам "плюс". Хто зможа сказаць, што гэта няпраўда?

Віншаваньні
олдавага
панка
Мао
беларускаму
народу
з нагоды
кітайскага
Новага году

дарагія таварыцы, родныя й блізкія!

Год таму, я, брудны гамбургскі панк, як нелегальны эмігрант быў вытураны ў родную Беларусь. Прызнаюся шчыра, што ў той момант, калі самалёт авіякампаніі *Lufthansa* узяў курс на Менск, цыяныя й трывожныя сумневы наконт лёсу майго народу закраліся ў маю душу. Прыгадаліся аршынным загаловам нямецкіх газетаў, прысьвечаных сытуацыі ў Беларусі: "Дыктатура", "Эканамічны крызіс", "Ураджай ячных пабіты градам"... Сёньня гэтыя бязглуздыя выдумкі заходняй прапаганды здаюцца сьмешнымі і перабольшанымі. Але тады, у самалёце, паклаўшы руку на сэрца, я сапраўды разьдзіраўся сумневамі і, ясная справа, страшэнна нажорся. Балазе ў самалётах *Lufthansa* віскі, піва й каньяк бясплатна выдаюць на першае запатрабаваньне кліента. З той хвіліны, калі мяне, п'янога парсючка, выпхнулі на ўзлётную паласу менскага аэрадрому, мінуў роўна год. Краіна ачуныла ад майго вяртаньня, і больш за тое, дабілася велізарных посьпехаў: стабілізавалася сытуацыя ў эканоміцы, згаслі вулканы, адкрылася станцыя мэтро "Партизанская"... У гэтай лавіне посьпехаў, перамог і здзяйсненьняў ёсьць і мая, не такая ўжо і малая крыха заслугаў — у адрозьненьне ад бязмэтна пражытых гадоў у Гамбургу, дзе ў цэлым дзямі вымагаў грошы ў старушак, абражаў прастытутак на Рыпэрбане й біў морды мінакам, тут я нічога такога не рабіў. Вы спытаеце: якім жа чынам экзыстэнцыя панка — напугалоднае, дзікунскае, анархічнае існаваньне? — адкрыю вам ашаламляльны сакрэт: па ўсіх названых вышэй катэгорыях Беларусь дасягь фору ўсім заходнім панкаўскім прытонам,

узятых разам.

Што такое панк на Захадзе? Мізэрнае крыўлянне сыноў дробнай буржуазіі. Відавочна, што сапраўдны панк-рух знаходзіцца менавіта тут, у Беларусі. Менавіта беларускі народ забіў велізарны болт на канфармісцкія тэорыі спажывецкага грамадства й разгарнуў грандыёзнае сацыяльнае будаўніцтва, заснаванае на карпаратыўных прынцыпах псыхадэлічнага кшталту. Прыгадаем хоць бы гісторыю НАТО. У той час, калі краіны былога ўсходняга блёку аддаюцца натаўцам таньней, чым апошнія дзеўка ў Санкт-Паўлі, маленькі, але горды беларус дэманструе ўсім-усім-усім свой маленькі, але моцны, мазолісты fuck і спакойна працтвае дэгустваць апошнія вынаходніцтвы "Алівары", "Крыштало" і "Крыніцы". Невыпадкова лідэр каліфарнійскага андэграўнда Біадра дастаў мяне сваімі тэлефаксамі, у якіх літаральна ўпрошвае патлумачыць умовы пераходу ў беларускае грамадзянства. Адным словам, калі ў сьвесе існавала міжнароднае панкаўскае сацспаборніцтва, пераходны сынг імя Сіда Вінэза даўна б вісеў у маёй прыбіральні. На заканчэньне я зьвяртаюся да дзетак-беларусаў: пераймайце лепшыя бацькоўскія традыцыі й выходзьце на новыя рубяжы. Асабіста я, як ніколі раней, выразна бачу далягляды новай грамадзка-эканамічнай беларускай панкаўскай фармацыі. Давайце ж вып'ем за сьветлую і непакісную цёмную будучыню нашай Радзімы.

З Новым годам! ●
Таварыш Мао

ПАДВОХ

У хакейным матчы зь беларусамі японцы выкарыстоўвалі радыёкіраваную шайбу

Напэўна шмат хто зь беларускіх аматараў хакею здзіўляўся выніку матчу нашай зборнай з камандай Японіі. Сапраўды, пасля трыумфальных перамог над досыць аўтарытэтнымі камандамі Нямеччыны й Францыі наша зборная не змагла развязаць некіх самураёў, якія разумеюць у хакеі столькі ж, колькі нашыя - у палачках для рысу. Апошнім падлетку зразумела, што справа тут нячыстая, тым больш спецыялістам. Першым выказаў свае падзэрэнні на гэты конт адзін з самых вядомых спартыўных рэпарцёраў Японіі Вынь Сунь. На яго думку, японцы выкарыстоўвалі ў матчы зь беларусамі радыёкіраваную шайбу. Вынь Сунь прапанаваў журналістам схему перасоўвання шайбы па спартыўнай пляцоўцы, маршруты руху якой на дзіва схематычныя й простыя, быццам яны падпарадкаваліся нейкаму розуму. Відавочна, што

значная большасць зададзеных маршрутаў мела мэтай вараты беларускай зборнай. Гіпотэза Вынь Суня заслугоўвае самай вялікай увагі. Дастаткова прыгадаць другую шайбу ў вараты беларусаў. Калі форвард японцаў на 43-й хвіліне адарваўся ад нашага абаронцы, выходзячы сам-насам з варатарам, наш хлопец, ратуючы сытуацыю, проста ўрубіў яму па патыліцы. Звычайна ад такіх пачастункаў хакеіст

ня можа нават крыкнуць "Банзай". Таму японец, вядома, рухнуў на лёд і страціў прытомнасць, але, што дзіўна: шайба працягвала ляцець

далей быццам куля. Гэта толькі маленькі эпізод зь бесканцовай сэрыі полтэргейстаў, што тварыліся ў той вечар на льдовым пляцы. На думку Вынь Суня, іхная прычына — зусім не вышэйшая сіла, а геній невядомага японскага інжынера-канструктара "радыёкіраванай шайбы". Тое, што версія рэпарцёра мае рэальны грунт, сведчыць лёс самага Вынь Суня.

Праз два дні пасля канфэрэнцыі пра "радыёкіраваную шайбу" Вынь Сунь быў знойдзены мёртвым каля вядомага такійскага бардэлю "Луч". Нябожчык памёр ад удушша: нехта запіхаў яму ў горла сапраўдную хакейную шайбу. Камісар паліцыі зааліў усю адказнасць на мясцовых панкаў, але думасца што загадка сьмерці Вынь Суня ня столькі праявілі. Як бы там ні было, на наступны дзень усе хакеісты перад пачаткам гульні правяраюць шайбы магнітам. Гэта ня проста рытуал. Ніхто ня хоча стаць наступнай ахвярай японскіх штучак, якія ўжо пазбавілі беларускую каманду заслужаннай перамогі, а можа і залатых алімпійскіх медалёў. ●

Моніка Левінскі клеіцца да лідэраў беларускай апазыцыі

Усё ідзе да новага палітычнага скандалу, так лічыць амерыканскі штотыднёвік *Newsweek*. У фокусе патэнцыйнага скандалу вядомая афэрыстка Моніка Левінскі з сваімі незадаволенымі сэксуальнымі пачуццямі. Не паспеў заціхнуць скандал адносна таго, што Біл Клінтан меў з Монікай нейкія сэксуальныя кантакты, як усё пачалося ізноў. Чарговай ахвярай заклапочанай амерыканкі стаў Зураб Станіслававіч Хмызняк — адзін з лідэраў беларускай апазыцыі, які зараз жыве ў эміграцыі ў ЗША.

Як пішуць амерыканскія бульварныя газеты, сустрэчы Зураба й Монікі набылі падазрона пастаянны характар. Гэта пачалося 2 тыдні таму пад час прыёму з нагоды адкрыцця Беларускага Цэнтру Шпіёнаў — новага аддзелу ў структуры ЦРУ. Моніка ў першыню пабачыла тады ільвіную шавялюру, моцныя біцэпсы й трыцэпсы Хмызняка й закахалася ў яго зь першага погляду. Некалькі дзён яна літаральна не давала Зурабу праходу сваімі надакучлівымі прыставаньнямі. У рэшце рэшт ён здаўся.

Дарэчы, бурнае сэксуальнае жыццё для Зураба на парадку дня — дастаткова прыгадаць, што ў ітэрагах роднай партыі "Беларускі Народны Тыл", вядомай сваімі сэксуальнымі монстрамі, яго завуць "Неўтаймавальны бусьлік". Раман працягваецца, і вынікам яго будзе хутчэй за ўсё маштабны скандал, які шмат што зьменіць у складанай сытуацыі вакол Іраку. ●

“titanic”

айсбэрг
не вінаваты.
вінаваты
кацман! --
сьцьвярджае
амэрыканскі
гісторык
боб мак рой

300 тысячаў глядачоў (акurat столькі людзей паглядзела фільм “Тытанік” за першыя 2 месяцы пракату) відавочна сталі ахвярамі самага звычайнага падману. У пагоне за Оскарам рэжысэр Джэймс Камэрун аддаў перавагу старой версіі гібелі катастрофы, якая як вядома адбылася ў 1912 годзе. Згодна зь сюжэтам карціны, Тытанік ідзе на дно пасьля сутыкненьня зь велізарным айсбэргам. Між тым апошнія вынаходкі вадалазаў экспэдыцыі датчаніна Фрыксана сьцьвярджаюць, што прычынай гібелі самага вялікага на той час у сьвеце карабля быў страшэнны выбух, а ня нейкі сугроб. Эпіцэнтрам выбуху былі каюты 3-й клясы. Рэшткі сьведчаць, што хутчэй за ўсё гэта была штучна вырабленая бомба, якая выбухнула за 2 хвіліны 43 секунды да сутыкненьня з айсбэргам. Хто й нашто ўзарнаў дынамітны фугас? Адказ на гэтае пытаньне прапанаваў ня гэтак даўно вядомы амэрыканскі гісторык Боб Мак Рой. У сваёй кнізе “Explosion on the Titanic: Black Trace of Belarusian Anarchists” (NY, 1997) ён не без падставаў сьцьвярджае, што за выбухам на Тытаніку стаялі члены беластоцкай анархісцкай групы “Чорное знамя”, якія беглі ў Амэрыку ў пошуках палітычнага прытулку. Імёны гэтых людзей наўрад ці што-небудзь скажучь нам сёньня: Ізя Кацман і Анатоль Дзяцел (гл. фота). Але ў свой час ад іхных прозьвішчаў прыходзілі ў жах ўсе паліцэйскія акалоткі Северо-Западнаго Краю. Анархісцкі дуэт пад час рэвалюцыі 1905-1907 быў арганізатарам самых дзёрзкіх налётаў і тэрарыстычных замахав. Клясычны

прыклад — выпадак з правадыром гарадзёнскіх чарнасоенцаў Яфрэмам Коржыкавым, які меў дачыненні да габрайскага пагрому ў Беластоку ў 1906. У лепшых традыцыях Бэні Крыка тэрарысты прымусілі Яфрэма пад дуламі рэвалюцэраў падпісаць ліст пра тое, што апошні ахвяруе мясцовай сыянісцкай газэце “Гудок Ізраіля” 20 000 рублёў. Але, безумоўна, кульмінацыйнай прыгодаў анархістаў стала абрабаваньне ў 1908 мёнскага філіялу Азоўска-Камэрцыйнага банку. Анатоль Дзяцел зайшоў адным цудоўным чэрвеньскім ранкам у апэрацыйную залю банку з кулямэтам сыстэмы “максім” у руцэ, і сказаў прыкладна наступнае: “Спадарства, у нашым горадзе толькі 3 беларускамоўныя школы. Я мяркую, што ніхто ня будзе супраць прафінансаваньня беларускамоўную гімназію. Ахвяруйце на дзетак-беларусоў хто сколькі можа”. У выніку налёту баевікі атрымалі 68 000 рублёў наяўнымі, якія ўсе да апошняй капейкі пайшлі ў фонд першай беларускай гімназіі, якія потым былі прапітыя сёстрамі-Людкевічамі. Нашы “деточкины” пагарэлі ў 1910 пад час страйку на менскім піўзаводзе. Хлопцы падтрымлівалі рабочых, якія захапілі прадпрыемства й дапамагалі ім трымаць абарону. Страйкам знаходзіўся на Троіцкім. Пад час начной аблавы супраць гандляроў кантрабанднымі папяросамі паліцэйскія выпадкова наравіліся на баевікоў і арыштавалі іх. Суд прысудзіў абодвух да пажыццёвай катаргі ў Сібір, адкуль яны благапалучна зьбеглі ў 1911 у Эўропу. У 1912 годзе сябры апынуліся ў Англіі, адкуль вырашылі падацца ў Амэрыку. Так здарылася, што білеты былі толькі на “Тытанік”. Як сьцьвярджае Боб Мак Рой, хутчэй за ўсё пад час маршруту анархісты задумалі падняць матросаў “Тытаніка” на паўстаньне. Прадугледжвалася перайменаваць “Тытанік” у “Чырвоны Айсбэрг”, стварыць на караблі анархічную камуну і йсці прамым курсам на Нью-Ёрк каб зрабіць рэвалюцыйны дэсант. Рыхтуючыся да выступленьня анархісты пачалі любімую справу — вырабляць бомбы ды разводзіць багатых жанчын на кішэнныя грошы. Бомбы, грошы і жанчын складалі праму пад койкай. Відавочна гэта было вельмі небясьпечна і ў рэшце прывяло да выпадковага выбуху. Бомбы, вядома. Версія амэрыканскага гісторыка яшчэ патрабуе дэталёвага вывучэньня, але ў любым выпадку яе трэба разглядаць як дастаткова абгрунтаваную. Што да Джэймса Камэруна — няхай ён падавіцца сваім Оскарам. Гістарычная праўда, нам даражэй. ●

Пераклад з часопісу Oscar News

Час біць у рыла

У аснову гэтага дэтэктыўнага аповядання пакладзеныя факты, якія сапраўды мелі месца ў 1995-1997 гадах. Аўтары пералічаюць увесь ганарар у незалежны фонд "Волю Генадзю Савянкуву"

Яго бралі ў віленскім Мак-Дональдасе. Падзюжых гарылаў са спец-падразьдзяленьня па барацьбе з тэрарыстамі "Бар-кутас ір Ястрыбас" затаіліся ў кабінках прыбіральных, чакаючы ўмоўнага сыгналу.

Абсалютна не чакаючы падвоху, агент Інтэрполу Генадзь Савянкуў пасьпеў толькі заўважыць, як у чэраве агромнага люстра, што вісела ў холе рэстарану, прамільгнулі восем азьвярэлых рож. У наступную хвіліну 4 спецназаўскія тўшкі павісьлі на ягоных плячах. Як беларусу, яму было ня цяжка раскідваць групу захопу й кінуцца да выхаду. Трэск паламанай мэблі, лямант наведнікаў, сочная лаянка спецназаўцаў - у адно імгненьне зьліліся ва ўстойлівы шумавы фон і забясьпечылі Савянкуву бясьпечныя шляхі адыходу. Аднак выкарыстаць спрыяльны момант Савянкуву не ўдалося. Каля дзьвераў рэстарану ён сутыкнуўся зь невядома адкуль паўсталай літоўскай мамашай зь дзіцём на руках, якая рвалася вонкі з гэтай мясарубкі. Савянкуў мэханічна прарпусьціў матрону ўперад, інтуітыўна адчуваючы, што губляе каштоўныя хвіліны. Ён быў прадстаўніком старога шляхецкага роду й ня мог паступіцца прыроджанымі высакароднымі прынцыпамі. Страчаныя хвіліны каштавалі яму свабоды. Размазаны Савянкувым па мармуровай падлозе рэстарану спецназавец намацаў пад сабою кольг і імгненна засадзіў у сьпіну беларуса ўсю абойму. Савянкуў пачаў павольна спаўзаць долу. Апошняе, што бачылі яго памутнелыя вочы, была зграя ворагаў, якая кульгаючы й плюючыся выбітымі зубамі, набліжалася ў ягоны бок.

1
"Мы перапыняем нашыя перадачы для надзвычайнага паведамленьня". Такімі словамі за тры месяцы да вышэй апісаных падзеяў вясной 1997 былі перарваныя ўсе трансляцыі літоўскіх ТБ і радыё. Са студзеня 1991, калі савецкае войска штурмавала мясцовую тэлевежу, вядучыя навінаў не выглядалі такімі занепакоенымі. У перадчуваньні нечага жудаснага ўсе літоўскія пэнсіянэры, вэтэраны SS і хатнія гаспадыні ўтаропіліся ў тэлеэкраны. Навіны сапраўды былі брутальнымі. "Некалькі гадзінаў таму быў учынены дзёрзкі напад на вежу Ўдзіміна. Невядомы злачынцы з аўтамата паклаў іхovu, пранік у сутэрэньні вежы й скраў сьвятыню нашага народу - муніцыпальны сыяг. Праз паўгадзіны пасыла здарэньня невядомы патэлефанаваў у дэпартамент МУС і запатрабаваў за вяртаньне сыягу 11.734 даляры 14 цэнтаў у дробных купюрах". Літоўская нацыя літаральна здрыганулася ад такіх навінаў. У наступныя дні ўся паліцыя была паднятая па трывозе, адмененая прэзюмпцыя невінаватасьці, уведзены візавы рэжым з Эстоніяй. Пошук злачынца стаў справай гонару нацыі.

2
"Безумоўна, злачынцы - беларус", - паліцэйскі інспэктар Адамчыкас, якому Прэзыдэнт асабіста даручыў расьсьледаваньне справы, уважліва паглядзеў у вочы журналістам, якія дамагаліся ад яго новых падрабязнасьцяў вышуку. Інспэктар працягваў:

"На месцы злачынства знойдзена фліка, якая гаворыць сама за сябе". Адамчыкас раскрыў далонь левай рукі. Сьвятло пражэктароў, аб'ектывы відэа- і фотакамераў сканцэнтраваліся на маленькім прадмеце, які трымаў паліцэйскі. Гэта быў звычайны значак, на якім можна было бязь цяжкасьцяў разгледзець блякля, сьцёртыя кірылічныя літары, што складаліся ў фразу: "Першы зьезд беларусак сьвету".

"Спадар інспэктар, пракамэнтуйце Вашую знаходку" - рэпарціёры запхнулі свае мікрафоны амаль у самую глотку інспэктару. Адамчыкас прыўзняўся з крэсла. Яму, старому паліцэйскаму служакі, які пачынаў яшчэ ў Гестапа, было нявыкіта й брыдка ад усёй гэтай журналісцкай мітусьні. "Ніякіх камэнтараў! Прэс-канфэрэнцыя закончаная". Ад гэтых словаў заінтрыгаваная аўдыторыя яшчэ больш падалася наперад, але памочнікі інспэктара нагамі й дубінкамі ўжо праклалі патрон у калідор у масе прадстаўнікоў мэдыя. Апошнія засталіся сам-насам зь сьвежымі крывападцёкамі й фантастычнымі інтэрпрэтацыямі накіонт заявы інспэктара паліцыі. Зранку прэса стракацела аршыннымі загатоўкамі кшталту "Сьляды гангстэра вядуць у Менск", "Нашто Лукашэнку сыяг Гедыміна"... Ведаючы круты нораў беларускай мафіі, прадстаўнікі грамадзкасьці ўжо пачалі было зьбіраць грошы на выкуп, але сілы бясьпекі прапанавалі свой плян. Гэтым жа ранкам некалькі шпіёнскіх групаў

прасачыліся праз празрыстую беларуска-літоўскую мяжу, маючы за мэту дабрацца да Менску й дабыць інфармацыю пра 1 зьезд беларусак сьвету. Магчыма, гэта быў ключ да раскрыцьця справы. Апэрацыя атрымала назву "Бура ў балоце".

3

Кірыл І. не любіў прэзыдэнта. БПСМ ён таксама не паважаў. Затое з павагай ставіўся да алькаголю, халяўных банкетнаў і пашырэння NATO на ўсход. Невыпадкава, што адным леташнім ранкам ён без належнага падазрэння прыняў прапанову нейкага мужчыны з замежным акцэнтам "хлябнуць піўка". Калі праз пару гадзінаў знаёмства, спонсар спытаў тынэйджэра, што ён ведае пра зьезд беларусак сьвету, апошні зразумеў, што перад ім звычайны шпіён і вельмі ўзрадаваўся: "Слава Богу, а то я ўжо пачаў сумнявацца ў правільнасьці ягонай сэксуальнай арыентацыі!". Ад шпіёнаў у Кірыла не было ніякіх сакрэтаў. Яны ўзялі яшчэ піўка й Кірыл пачаў распавядаць усё, што ён ведаў на гэты конт (потым, калі яго будуць судзіць за здраду радзіме, ён будзе ўпарта казаць, што яго катавалі).

4

Калі 6 Янка Маўр заглянуў некалькі цудоўным чэрвеньскім вечарам 1995 у Дом паэтаў, ён бы абавязкова пачаў пісаць працяг сваёй аповесьці пра краіну райскай птушкі, бо матэрыялу аб жыцьці дзікуноў, у яго было вельмі больш, чым трэба (прынамсі, пра оргі людаседаў). Справа ў тым, што ў гэты самы дзень Дом паэтаў прыймаў дэлегатаў Першага зьезду маладых беларусак сьвету. Напрыканцы мерапрыемства арганізатары прапанавалі ўдзельнікам агромны банкет, на які зьбеглася ўся менская тусоўка. Дарэмна студэнты беластоцкага коледжу фізычнай культуры спрабавалі прыпыніць хвалю аматараў халявы. Апошніх становілася ўсё больш і больш, і нарэшце мяжа паміж дэлегатамі й

няпрошанымі гасьцямі сыцёрлася. Маса моладзі зьлілася ў экстазе спажываньня дармовага піва, гарэлкі й бутэрбродаў.

Спансаравалі банкет і зьезд нейкія цёмныя амэрыканскія беларусы, якія ведалі па-беларуску толькі адно слова: "бакс". Развадзіць такіх лахоў было сапраўдным задавальненьнем. Дастаткова было злавіць такога "земляка" і навішаць яму лапшы накіонт таго, што Радзіма даўно ўжо пакутуе ад балышавікоў і чакае зорна-паласатых вызваліцеляў. Потым суразмоўцу прапаноўвалася роля ратаўніка нацыі. А далей можна было смела прасіць у яго грошы на арганізацыю вызвольнага парадку, інаўгурацыі і г.д. Відавочна, што жадаючых прафінансаваць такое мерапрыемства як зьезд беларусак было на першым этапе зашмат, і арганізатары яшчэ доўга каталіся нібы сыр у масьле, правакуючы страшэнную зайздасьць у мясцовым палітычным бомондзе. Ня дзіва, што праз год у Беларусі існавала ўжо 5 аргкамітэтаў наступнага Другога зьезду, якія зьвярталіся адзін да аднога ня інакш як "самазванцы". Закладнікамі гэтых прахадзімцаў сталі замежныя беларусы, ад якіх увесь час патрабавалі рабіць унёскі ў фонд будучага зьезду. Так напрыклад, аргкамітэт на чале з нейкім ці-то графам, ці-то маркізам Кузьнечуком -Сьветлагорскім патрабаваў ад віленскіх беларусаў 11.734 далары й 14 цэнтаў, чым паставіў іх у двухсэнсоўнае становішча, а асабліва іхнага лідэра Генадзя Савянкава...

Раптам суразмоўца Кірыла І. папярхнуўся чарговым глытком піва. "Што сталася, дзядзечка!" - спужаўся было Кірыл, паслужліва пляскаючы незнаёміца па сьпіне. Але невядомы, спаслаўшыся на дрэнную якасьць мясцовага піваварства, язву страўніка, пласкастопа 3-й ступені й нейкія неадкладныя справы, стаў нескуды сьпяшацца.

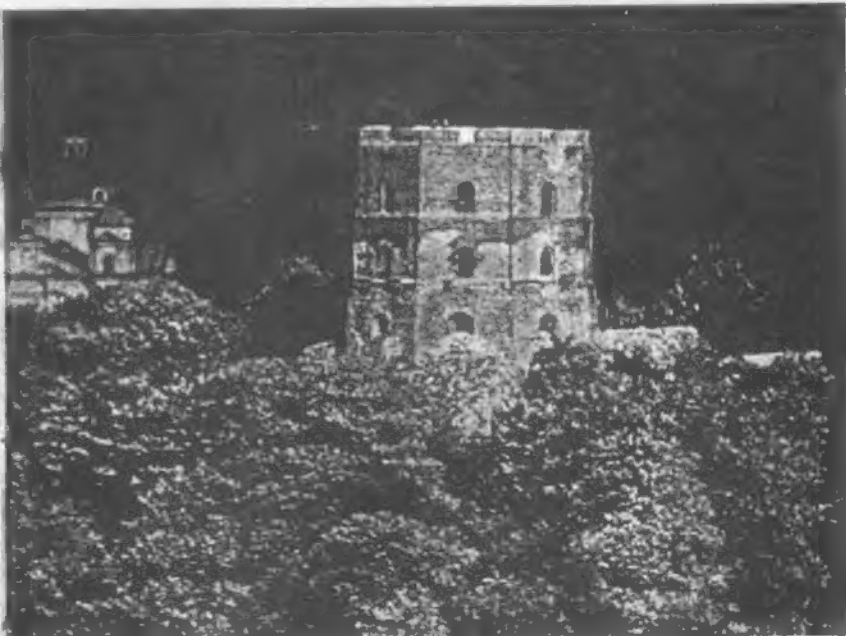
Агент літоўскай разведкі Ёнас Караўскас (а гэта быў менавіта ён) высветліў усё, што яму было патрэбна. Сьпяшаючыся на бліжэйшы дызэль Менск-Вільня, Ёнас мысленна ўжо пераносіўся на сонечныя пляжы Канарскіх астравоў, дзе даўна ўжо марыў правесці свой заслужаны 6-дзённы водпуск, які яму абавязкова прадставіць начальства за бліскуча выкананае заданьне.

Бэльгійскія пэдафілы даўно ўжо палажылі вока на новыя ўсходнеэўрапейскія рынкі. Новым Бангкокам павінна была стаць Вільня, дзе плянавалася зрабіць падпольны рэгіянальны цэнтар па продажы скрадзеных дзетак. Тут жывы тавар хавалі ў кантэйнэрах з пад Сьнікерсаў, сюды прыяжджалі аптавікі з захаду, адсюль эшалёны з жудасным грузам пачыналі свой шлях у Эўропу, пунктам прызначэньня якіх былі заходнеэўрапейскія прытоны, кінастудыі парнаграфічных фільмаў і штаб-кватэра НАТО. Яшчэ ў 1995 годзе ў Інтэрпол трапілі першыя зьвесткі пра пэдафільскую "павуціну". Паступова ніткі камунікацыяў і інфраструктура вычварэнцаў сталі вядомыя ахоўнікам парадку. Заставалася нанесці вырашальны ўдар у самае сэрца злачынцаў. Літоўскаму аддзяленьню Інтэрпола адводзілася галоўнае месца ў будучай апэрацыі. Яго супрацоўнікі павінны былі арыштаваць галоўнага пэдафіла-вычварэнца Эўропы Франсуа Підро, які мусіў завітаць у Літву, каб заключыць кантракт стагодзьдзя - купіць для амэрыканскіх ваякаў у пэрсідзкай затоцы партыю жывога тавару. Каля 500 дзетак 5-7 гадовага ўзросту павінны былі дапамагаць амэрыканскім салдафонам здымаць сэксуальнае напружаньне ў перапынках паміж налётамі на Багдад. Было вырашана браць Ф.Підро ў палічным учас заключэньня кантракту. З кандыдатурай опэра пытаньняў не было. Вырашылі паслаць лепшага паліцэйскага агента Літвы - Г.Савянкаваса.

"А вось гэты хлопчык нічога" — Франсуа тыкнуў тоўстым мясістым палыцам на фотакартку белакурага славянскага хлопчыка — "за гэтакі тавар не дарма выкласыі 500 зьлёных". "У мяне ўся партыя вартая ўвагі" — смакуючы дарагую сыгару, упэўнена адзначыў вядомы літоўскі сьценёр Бібікас і пасунуў да Підро стос фотаздымкаў дзяцей. Працэдура заключэньня кантракту была ў самым разгары. Нарэшце бэльгіец пацягнуўся па кейс з грашыма. Пачкі са сьвежааддрукаванымі купюрамі высыпаліся на стол. У сваю чаргу Бібікас працягнуў Підро паперы аб тым, што апошні становіцца ўладальнікам 36 вагонаў зь сьлёдкамі. Зразумела, што ніякай сьлёдкі там не было: у гэтых вагонах у жахлівых умовах дзеткі, выкрадзеныя ў сваіх бацькоў, чакалі свайго

незайздроснага лёсу.

Аднак не пасыпеў Підро паставіць свой вычварэнскі подпіс пад дакумэнтам, як у пакой гатэлю Хілтанас, дзе адбывалася зьдзелка, уварваўся ўзброены чалавек у масцы. "Ляжыце, мразы! Паліцыя!" Підро кінуўся на падлогу, на ляту выхопліваючы кішэнны аўтамат "Бэрэта". Бібікас, які спадзяваўся на тое, што прадажнай фэміда ў які ўжо раз закрые вочы на ягоныя злачынствы, з гатоўнасьцю ўскінуў рукі ў гару. У наступнае імгненьне мозгі Бібікаса запэцкалі крывавымі студзямістымі разводамі сьцены й столь нумару-люкс. Савянкоў не любіў рэзкіх рухаў. Підро адчайна паліваў сьвінцовымі пырскамі дзьвярны праём і камод, за якім укрываўся Савянкоў. Улучыўшы момант, калі Підро завазіўся з устаўленьнем новага ражка з

Досыць
сіратлівае
відовішча
ўяўляла сабой
Вежа Гедыміна
бяз звыклага
для былых
сябраў
"Саюдзіса"
дзяржаўнага
трыкалёру.

патронамі, Савянкоў прафэсійным ударам выбіў зь ягоных рук зброю. "Зьлітуйся! Я ніколі больш ня буду гандляваць дзеткамі!" - заскутоліў стары злачынца й распутнік з 30-гадовым стагам. "Жуй фоткі, сука!" - пашкадаваў яго Савянкоў і прымусіў есьці ўсё фотаздымкі Fuji, якія былі ўсерам раскіданыя па стале. На 56-м фотаздымку бэльгіец пачаў задыхацца. Прывучаны зь дзяцінства да міласэрнасьці, Савянкоў ня мог абыякава глядзець на мучэньні гэтага беднага чалавека, які волею цяжкіх жыцьцёвых абставінаў вымушаны быў стаць на нячэсны шлях. Савянкоў стрэліў Підро ў патыліцу. Той завываў ад страшнага болю й забіўся ў гістарыцы. Гуманны паліцэйскі, каб аблегчыць боль бэльгійца стрэліў яшчэ раз, потым яшчэ: Нездзе з паўгадзіны Франсуа Підро біўся ў перадсьмяротных канвульсіях і сутаргах, пакуль не заціх назаўсёды. "Шкада чалавека, — падумаў Савянкоў. — Зь яго можа атрымаўся б добры выхавалець дзіцячага садку."

Пракурор працягнуў прэзыдэнту Бразэўскасу тоўсты том з гучнай назвай на тытуле "Справа аб сыягу зь нежы Гедыміна". Бразэўскас, які асабіста кантраляваў ход расьсьледваньня, даўно чакаў гэтай хвіліны. "Такім чынам, я маю надзею, што злачынства стагодзьдзя раскрытае й заадно ўцёрці нос гэтаму амбіцёзнаму янкі-Адамкусу, які яўна меціць у прэзыдэнцкае крэсла. Калі ён дабраўся да апошняй старонкі справы, ад першапачатковай грывасы трыюмфу не засталася й сьледу. Прэзыдэнту нават стала худа. "Вы ў сваім розуму, Тышкавічус, каб сьцьвярджаць, што сыяг выкраў Савянкавас - герой Інтэрполу, кумір літоўскай моладзі, лепшы паліцэйскі краіны?" Пракурор чакаў гэтага пытаньня й пасьпяшаўся аргумэнтаваць сваю

пазыцыю: "Усе ўлікі супраць яго. Відавочна, што ў яго не заставалася іншага выйсця, каб правесці Другі з'езд маладых беларусак сьвету. Але, якімі ў высякароднымі не былі матывы ўчынку Савянкoвaсa - ён злачынec, і я патрабую яго арышту". Браздаскас ціха падняўся з фатэлі й зняў са сцяны партрэт Савянкoвa з подпісам "Любімайму Прэзыдэнту Літвы ад лепшага паліцэйскага Літвы на доўгую памяць". Шкло ў акуларах прэзыдэнта злёгка запацела. Яшчэ некалькі хвілінаў ён думаў пра велічэзную постаць гэтага чалавека. Потым скупа выціснуў зь сабе словы, якія вырашылі лёс Савянкoвa: "Я згодзен. Вы можаце яго арыштаваць. Я мяркую, Вы ведаеце, дзе яго можна знайсці?" "Так," - з гатоўнасцю пацвердзіў пракурор. - "Сёння 25 сакавіка - Дзень незалежнасці БНР. Звычайна гэты дзень ён праводзіць у рэстаране МакДональдас і страшна абпівасца Кока-Колай".

9

Судзьдзя паправіў на носе свае акулары і як мага больш урачыста пачаў зачытваць прысуд. Савянкoў ня слухаў прамовы судзьдзі. Ён ведаў, што чакаць міласціі няма сэнсу. З таго самага часу, як яго павінцілі ў МакДональдасе яго справа была відавочная. Ён не сумняваўся, што яго чакае некалькі гадоў у лягерах, адкуль ён можа нават не вярнуцца жывым. Галоўнае, што яго турбавала ў гэтую хвіліну - гэта лёс шматпакутнай Бацькаўшчыны і перспектыва Другога з'езду маладых беларусак сьвету. Ад такіх мысляў наварочваліся сьлёзы. Савянкoў знайшоў вачыма галёрку, дзе прысутныя на працэсе беларусы горача перажывалі за лёс свайго земляка. Ён кінуў у іхны бок знак падзякі за падтрымку і яшчэ мацней сыціснуў у руках паперку, якую яму тайна перадалі ўчора ў камэру. Гэта быў ліст з далёкай Амэрыкі, дзе мясцовыя беларусы, уражаныя подзьвігам земляка, вылучылі яго кандыдатуру на пост прэзыдэнта БНР. Гэта прыдавала Савянкoву моцы й надзеі. Значыць, барацьба працягваецца! "Прынамсі на 5-ы з'езд маладых беларусак я патраплю" - незаўважна ўсьміхнуўся ён пра сябе. - "У скрайнім выпадку з турмы можна збегчы, альбо ўзяць закладнікаў." Савянкoў ужо зноў звыкла патружэўся ў свае геніяльныя пляны, якія ня раз забяспечвалі яму перамогу над абставінамі...

МІНІ-НАВІНКІ

Янкі ў горадзе

Не паспела наша беларуская зборная па хакею ўступіць у пятніцу 13 лютага хакеістам ЗША, як ужо ў суботу на вуліцах Менску амэрыканскія хакейныя фанаты ладзілі святкаваньне перамогі. Некалькі соцень чалавек прайшліся ад плошчы Якуба Коласа да Опэрнага тэатру, скандуючы "I love USA", размахваючы зорна-паласатым сьцягамі й маляючы спрэямі на сьценях надлісы правакацыйнага зьместу, кшталту "Сьвяты Ваянін - мнагажэнец". Большую частку дэманстрантаў складалі нэгры, якіх амэрыканская амбасада спэцыяльна вывезла ў Беларусь на спэц-самалётах, паабяцаўшы кожнаму пазачарговы прагул і пару бутэлек Брэндзі. Адразу па прылёце ў Аэрапорт Менск-2 небаракаў пастроілі ў калёны, пафарбавалі крэйдай, уручылі сьцягі, партрэты прэзыдэнта Клінтана, і пагналі як баранаў у горад на дэманстрацыю. Супрацоўнікі амбасады, апранутыя ў цывільнае і зь бізунамі, уважліва сачылі, каб нікто ў удзельнікаў сьвяточнага маршу не сачкаваў. Пад час маршу не абышлося без інцыдэнтаў. Шмат інтэрыстаў адстала ад калёны й згубілася ў цэнтры гораду. Каб знайсці сваю групу ім прыйшлося прыбегчы да дапамогі міліцыі.

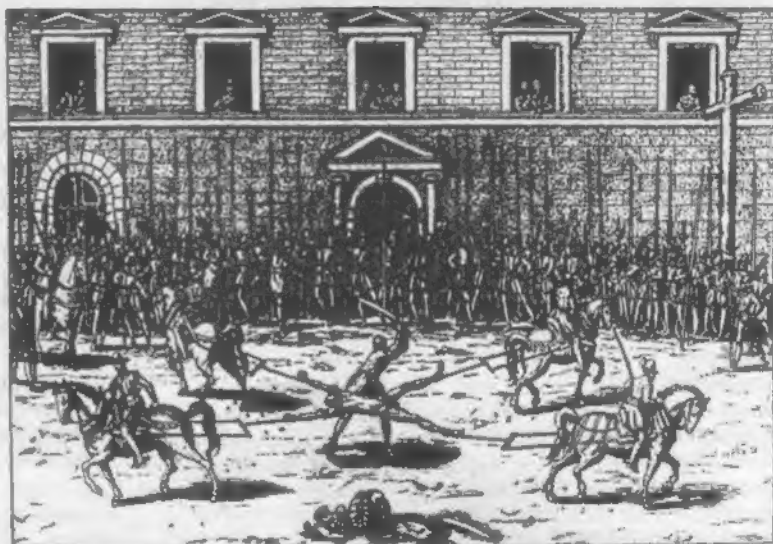
У Багдадзе неспакойна

Група дэпутатаў Вярхоўнага Савету 13,5-га скліканьня, аб'яднаных у фракцыю "Рукі прэч ад амэрыканскіх інтарэсаў у Пэрсідзкай затоцы!" вярнулася з зоны канфлікту. Са словаў лідэра фракцыі А. Вутчкіна, візыт меў практычныя мэты. Дэпутаты перадалі прадстаўнікам амэрыканскага экспэдыцыйнага корпусу 150 кг фальгі ад цукерак "Мишка на Севере" і "Красная шапочка" (фальгу ад "Раковых шесек" затрымалі на прахадной фабрыкі "Камунарка"). Вядома, што фальга мае стратэгічнае значэньне: пры трапленьні на лякатары супраціўніка яна нейтралізуе ягонае дзеяньне. Такім чынам, наша фальга акажа значную дапамогу амэрыканскім міратворцам. Гэта быў свайго кшталту адказ дэпутатаў на ініцыятыву менскіх панкаў зьбіраць пустыя бутэлькі, каб на выручаныя грошы купіць для ірацкіх дзяцей пару-тройку ўстановак "Гром и Молния".

Вёска Бруславічы, што на Мядзельшчыне, на першы зрок нічым не прыкметна, можа акрамя таго што ўжо другі год займае прызавыя месцы ў раённым спаборніцтве па зборы азных "Градзінкі". Тыя ж беларускія краявіды: лес, балота, рэчка, яры й нарэшце закінутыя руіны нейкага сярэднявечнага манастыра. Сёння гэтыя рэшткі мураў і вежы служачы надзейным сховішчам мясцовым алкашам, аднак перамясціліся мы на 300-400 гадоў таму, мы б пабачылі зусім іншыя тыпажы: манахаў у доўгіх чырвоных расах, якія пад парафіяльныя званы сыпяшаюцца на ранішнюю малітву; купцоў-чалінакоў, што вязуць з Польшчы валюту; сялянаў, якія пільнуюць у засадзе з дубінкай панакрывасмока...

Гэтак, у сярэднявеччы тут быў сапраўдны эпіцэнтар жыцця, прычым у Бруславічах быў ня проста манастыр, а адзіны ў Вялікім Княстве цэнтар манахаў, дзе акрамя духоўных навук выкладалі спартовыя дыс-цыпліны. Звычайны дзень складаўся для мясцовых манахаў з малітвы, дзесяцікіляметровай прабежкы і заняткаў па вывучэнні прыёмаў г.зв. "Школы баявых лемпардаў".

Вытокі школы сыходзяць у 14 стагоддзё, калі ў Бруславічах з'явіліся татары, хаўруснікі Вітаўта на няўдалым паходзе на Тамэрлана. Акрамя ятаганаў і святраў вузкавокія хлопцы прывезлі прыёмы ўсходніх адзінаборстваў, якіх яны набраліся ад палонных кітайцаў і карэйцаў. Гэтыя прыёмы нейкі час былі тайнай зброяй татарскай моладзі, але хутка тутэйшыя навучыліся махацца й крычаць "КІЯ!" ня горш за суседзкіх Ахмэдаў, Махмудаў ды Ібрагімаў. З таго часу ўчастковыя ваяводы больш у вёску не заходзілі, а ўсіх сялянаў запісалі ў шляхту. У 15 стагоддзі, калі пачаўся ўздым рэфармацыі ў Бруславічы пранікаюць эмісары антытрынітарыяў — прыхільнікаў радыкальнага рэфармацыйнага напрамку. Яны заснавалі камуну, якая аб'яднала найбольш паслядоўных вернікаў навакольна. Сьлёвэстар з-пад Століна — лідэр рэфармістаў, склаў для камуны статут, у які паміж іншым унес абавязковыя спартовыя заняткі. Паралельна ён зрабіў каліфікацыю мясцовых прыёмаў самаабароны і распрацаваў нешта падобнае на сучасны кікбоксінг. У хуткім часе камуна распалася, а на яе базе быў створаны бруславіцкі каталіцкі (потым уніяцкі) манастыр, які стаў нашчадкам Сьлёвэстравай навукі, якую дарэчы зь цягам часу сталі называць "Школай баявых лемпардаў". Калі сучаснаму падлетку, каб лічыць сябе аматарам мастацтва самаабароны дастаткова ведаць прозьвішча Брюса Лі ці Джэкі Чана, то для тагачасных маладых беларускіх манахаў усё было нашмат цяжэй. Перш за ўсё трэба было прайсці пяцігадовы курс навучання з абавязковай летняй практыкай дзе-небудзь у чарговым паходзе на Маскву, або на мяжы з татарамі на поўдні. Тыя, хто выжываў былі павінны здаць галоўны іспыт: знайсці балотную рысь — лемпарда й забіць яе голымі рукамі. Трэба адзначыць, што сярэднявечныя лемпарды маюць вельмі мала агульнага з сучаснымі рысямі. Жывёла лемпард — прамы нашчадак шаблязубых тыграў, была амаль паўтары мэтры вышыней у холцы ■ запраста

Бруславіцкія манахі трэніруюць прэс жывата й трыцэпсы. (3 гравюры 15 ст.)

перагрызала рыцара ў дасьпехах разам з канём. Прыручаныя лемпарды стваралі самую грозную зброю войска ВКЛ, напрыклад пад час гронавальдзкай бітвы лемпард па мянушцы "Барсік", будучы галоўным, зьёў віцэ-магістра тэўтонскага ордэна Рудольфа фон Ляндсбэрга разам з

двума целаахоўнікамі. Такім чынам, гэта была сапраўды небяспечная істота, перамагчы якую было вельмі няпроста. Але для выпускнікоў бруславіцкага манастыра не існавала катэгорыі непераможных ворагаў: ужо на сярэдзіну 17 стагоддзя ў імпецэ выпускных іспытаў яны перабілі амаль усіх лемпардаў у Беларусі. На гэты час у бруславіцкіх манахаў з'явіўся куды страшнейшы вораг, чым прадстаўнікі пароды кашачых. Справа ў тым, што якраз тады кульмінацыя супрацьстаяння ВКЛ і Маскоўшчыны дасягае свайой кульмінацыі, пачынаецца г.зв. Вялікая вайна, арэнай баявых дзеянняў якой стала Беларусь. У хуткім часе першыя авангардныя часткі расейскіх войскаў з'явіліся пад Бруславічамі й паспрабавалі ў ходзе захапіць манастыр. Манахі, шыгра кажучы, не чакалі такога нахабства й былі, што называецца застiгнуты в расп'лох. Але потым служкі культа хутка ўзялі сытуацыю пад кантроль і паказалі захопнікам тое-сёе са свайго спартыўнага досведу. Нажаль, гісторыя не захавала для нас шмат дакументаў, якія ■ дапамаглі нам уявіць канкрэтныя абставіны гэтай бойкі, аднак нешта ўсё ж зьбераглося. Гэта перш за ўсё ліст ваяводы Сямёна, які ўзначальваў атрад расейцаў, да цара Аляксея Міхайлавіча: "Зело паки монахи Бруславическия бьюща, царь государь, аки псы, особенно если ногой в рыло, а те холопы твоё, хто живой спасся, самодержець инвалиды какъ одинъ есть". Хутчэй за ўсё, ліст ваяводы зрабіў пэўнае ўздзеянне на цара, бо наступным разам, ён асабіста павёў сваіх стральцоў на штурм Бруславічаў. Амаль 2 тысячы салдатаў пачалі аблогу манастыра. Нягледзячы на відавочную людскую перавагу й артылерыйскую падтрымку, прымуціць манахаў здацца аказалася ня так проста. Яны ўпарта адбівалі спробы штурму ■ перыядычна праводзілі вылазкі. Гэтыя вылазкі былі вельмі небяспечныя для стральцоў, бо як правіла яны праходзілі уначы, калі пераважна адзіным сродкам барацьбы быў рукапашны бой, у якім, як вядома, манахам не было

лемпардаў

роўных. Аднаго разу, манах Юрась з Пузікавічаў нават прабраўся ў апачывальню самага гасударя. Нажаль, Аляксея Міхайлавіча ў пакоі не было, таму наш герой проста абмежаваўся тым, што напісаў на сцяне "Наш дом - Вялікае княства Літоўскае, Рускае й Жмудзкае!". Разыюшаны цар паабяцаў сыцэрці манастыр з твару зямлі. Аднак, як гэта не гучыць прайзвішча, у які раз усё вырашыла здрада. Толмач манастыра, нехта Сёмка з Шарыкаў, купіўся на абяцанкі цара й уначы адчыніў дзверы манастыра. Стральцы ўвайшлі ў сутарэніні й напалі на сонных манахаў. Зразумела, што шанцы ў апошніх былі амаль нулявыя. Падчас пагрому ўсе яны былі забітыя, а зь імі сышла ў нябыт і школа баявых лемпардаў. Праўда, сярод тутэйшых хадзілі чуткі, што маладому манаху Янку такі ўдалося ўцякчы кудысь на ўсход, у горад Ганконг, дзе быццам ён прыняў прозвішча Янь Вань Дань. Кажуць, што ён унес з сабою й сакрэты "лемпардаў". Але гэта ўжо больш нагадвае прыгожую казку. ●

Панцеляймон Веласіпедаў

У ПРАЦЯГ ТЭМЫ...

Прыжкін: першая кроў

Як можна меркаваць па апошніх здарэннях у стане "Перадараджэння", традыцыі рукапашнага бою сярод нацыянальна сьведмай моладзі не памерлі. На днях група хуліганаў (як мяркуюцца, сябры спартовай камісіі "Маладога тылу") пабіла старшыню Кастрычніцкай рады імя Леніна "Беларускага Народнага Тылу". Як мяркую карэспандэнт газеты *Имя Сева Шнідкельсон*, сутычка адбылася паводле прайзвішча прычынаў: не падзялілі дзяўчыну. Рэзультаты журналісцкага расьсьледаваньня паказваюць, што камандзір спартоўцаў нейкі Прыжкін пакаў вока на новую знаёмку старшыні названай рады "Ён жа імпатэнт!" — шчыра абурўся маладафронтавец, хаваючы зайздрасць да старэйшага таварыша па партыі. Прыжкін вырашыў не адкладаць вырашэньне праблемы ў даўгую скрыню. Клікнуўшы сваіх верных хлапцоў, Прыжкін выправіўся на кватэру да "крыўдзіцеля". Дома яго не аказалася. "Відаць, забавляецца зь беднай дзяўчынкай" — пранеслася ў мозгу беларускага Атэлы. — Напэўна яны ў памяшканьні рады катаюцца!" Уварваўшыся ў памяшканьне рады, па словах Шнідкельсона, Прыжкінавы хлапцы накінуліся на старшыню раённай рады й сталі зьбіваць яго рукамі, нагамі й хакэйнымі клюшамі. Афіцыйна ўсё гэта матывавалася тым, што нібыта бедны старшыня Кастрычніцкай рады імя Леніна горада Менску прадаў сакрэты беларускай алімпійскай зборнай па хакею расейцам. У якасьці галоўнай ўлікі прад'яўлялася знойдзеная ў кішэнях старшыні газета *Гэта мы!* "Ну што, сука, кажы праўду. Ты ў мяне білет на стол пакладзеш!" — злобна сказаў Прыжкін. І той прызнаўся, што працаваў на ЦРУ, ФСБ й японскую разведку адначасова, абы перасталі круціць рукі "дзе дзяўчынка!" — злобна спытаўся Прыжкіна. Вывесцілася, што старшыня быў родным бацькам маладой асобы, што прылягнулася лідэру спартовай камісіі "Маладога Тылу". На думку сп. Шнідкельсона, зараз няшчаснаму бацьку траіх дзяцей пагражае пазбаўленьне бацькоўскіх правоў і выключэньне з БНТ. ●

Паводле матэрыялаў газеты *Имя* падрыхтаваў А.Южынец

МІНІ-НАВІНКІ Заклінальнікі халявы

Нявінная студэнцкая традыцыя выклікаць "халяўку" — істоту, якая прыносіць удачу на іспытах, павярнулася для трох студэнтаў БПІ трагічнымі наступствамі. 21 сьнежня напярэдадні заліку па "сапрамату" жыхары аднаго з інтэрнатаў вырашылі перастрахавацца ад правалу на заліку і выклікаць халяву. Пунктуальна выконваючы рытуал заклінаньня, якая апоўначы яны адкрылі свае заліковыя кніжкі і ўрачыста вымавілі заклінаньне: "Халява, прыходзь!". Што адбылася далей, сказаць цяжка. Суседзі па блёку прыгадваюць, што пачулі страшэнныя немы ляманьні. Яны тут жа пакідалі падручнікі й стаканы і кінуліся на дапамогу. Дзверы пакою, які насялялі заклінальнікі халявы, былі зачыненыя знутры, што, між іншым, ніколі не практыкавалася. Зрэшты, суседзяў гэта не спыніла. На шчасьце, сярод іх быў адзін апэратрадавец, якому "высаджваць" дзверы было болей чым звычайна, і ў хуткім часе замок падаўся. Калі вушак дзверэў адляцеў прэч, суседзям паўстала сцэна, якая літаральна сышла са старонак гатычных жахлівікаў. У кут пакою забіліся тры студэнты. Іхнія вочы выяўлялі бязьмежны жах. Пашыраныя зрэнькі былі прыкаваныя да стала.

На стале, побач з кіпяцільнікам і газэтаю "Студэнцкая думка", ляжалі тры разгорнутыя залікоўкі. На адной са старонак пунцовым, крывавым атрамантам было па д'ябальску акуратна напісана: "Сапрамат — залік". І подпіс: "Халява". Надпіс вылучаў блакітнае атруцівае сьвятло. Студэнты ў жудасцы кінуліся бегчы, прыхапіўшы з сабою няўдачлівых заклінальнікаў. Калі зранку яны наважыліся вярнуцца ў пакой, моцна накачаўшыся півам і ўзбройшыся бэйсбольнымі бітамі, заліковак ужо не было. Што да нешчаслівых студэнтаў, то іх так і не ўдалося вярнуць да розуму. Зранку санітары зьвезьлі двух у "Навінкі". Трэці небарака ўпаў у страшэнную дэпрэсію і праз два дні дабраахвотна пайшоў у войска.

На думку А.Гамэрлана — спецыяліста па чорнай магіі, студэнтам удалося выклікаць прадстаўніка іншасьвету. Гэта ўнікальнае выпадак, таму што транспартацыя антыаб'ектаў патрабуе каласальнай мабілізацыі псыхічнай энэргіі. Верагодна, студэнтам так карцела атрымаць халяўны залік, што яны мімаволі зрабілі цуд.

Зоркі на балоце

Хітом вясновага кінапракату ў Эўропе па ацэнках спецыялістаў стане французская кінастужка "Шанец для двух", што выходзіць на экраны ў лютым, зьнятая на матывы аповесці І.Мележа "Людзі на балоце". У фільме задзейнічанае сапраўднае сьцэрце актораў — В.Парадыз у ролі Ганны, А.Дэлён (Васіль Зяблік) і нарэшце непараўнальны Ж.-П.Бэльмандо (Яўхім Корч). Фільм, на пастаноўку якога выдаткавана 100000 мільёнаў даляраў, багаты на спэцэфекты, маштабныя масовкі і шакіруючыя эратычныя сцэны. Апошняя й вызначыла лёс кінастужкі ў Амэрыцы, дзе грамадзкісьць дамаглася вынятку зь фільму адной заагдта шчырай сцэны, у якой Ганна... Зрэшты, на што мы вам пра ўсё распавядаем? Глядзіце на экранях.

Шаноўны зямляк!

Мы, беларуская дыяспара ў Амэрыцы, гарача вітаем цябе й віншuem з надыходзячым сьвятам -- 80-ай гадавінай абвяшчэньня Беларускай Народнай Рэспублікі. Ня гледзячы на твае выпрабаваньні, што зваліліся на нашу Бацькаўшчыну, мы ўпэўненыя ў нашую канчатковую перамогу. Жыве Беларусь!

Беларуская дыяспара ў Амэрыцы думае пра твой заўтрашні дзень!

Абсалютна незалежная газета "НАВІНкі" Заснавальнік Павал Каларадзкі; галоўны рэдактар гер Нямчук; пры творчай падтрымцы менскага контар-культурнага бомонду. За недакладнасьць пададзеных матэрыялаў рэдакцыя адказнасьці не нясе. Тыраж 299 экз. На правах рукапісу.